

A betániai vacsora után a tizenkettő közül az egyik, akit karióti Júdásnak hívtak, elment a főpapokhoz és megkérdezte tőlük: "Mit adtok nekem, ha kezetekbe juttatom Jézust?"

Azok harminc ezüstöt ígértek neki. E

A betániai

vacsora után a tizenkettő közül az egyik, akit karióti Júdásnak hívtak, elment a főpapokhoz és megkérdezte tőlük:

"Mit adtok nekem, ha kezetekbe juttatom Jézust?" Azok harminc ezüstöt ígértek neki. Ettől kezdve csak a kedvező alkalmat kereste, hogy kiszolgáltassa őt nekik.

A kovásztalan kenyér ünnepének első napján a tanítványok ezzel a kérdéssel fordultak Jézushoz: "Hol készítsük el neked a húsvéti vacsorát?" Ő így felelt: "Menjetek be a városba, egy bizonyos emberhez, és mondjátok neki: A Mester üzeni: Közel van az én időm; tanítványaimmal nálad költöm el a húsvéti vacsorát." A tanítványok úgy tettek, ahogy Jézus meghagyta nekik, és elkészítették a húsvéti vacsorát. Amikor beesteledett, Jézus a tizenkét tanítvánnyal asztalhoz telepedett. Miközben ettek, így szólt hozzájuk: "Bizony mondom nektek, közületek egyvalaki elárul engem!" Erre nagyon

elszomorodtak, és sorra kérdezték őt: "Csak nem én vagyok az, Uram?" Ő így válaszolt: "Aki velem egyszerre nyúl a tálba, az árul el engem."

Az Emberfia ugyan elmegy, amint megírták róla, de jaj annak, aki az Emberfiát elárulja! Jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik!" Erre Júdás, az áruló is megkérdezte: "Csak nem én vagyok az, Mester?" Ő így felelt: "Te magad mondtad!"

Mt 26,14-25

Elmélkedés:

Miközben Jézus arra az utolsó vacsorára készül, amelyen szeretetének végső jelét mutatja meg tanítványainak, Júdás már keresi az alkalmat, hogy elárulja azt, aki a legnagyobb szeretetet adja a világnak.

Ettől a jelenettől kezdve pontosan tudjuk, hogy ki kivel van. Ismerjük mindenkinek a feladatát és szándékát.

A "drámai előadás" szereplői bemutatkoztak, mindenki a helyén van. Minden előkészület megtörtént, mindjárt kezdődik az

"előadás". A függöny holnap, nagycsütörtökön felgördül, kitarul az utolsó vacsora termének ajtaja, s elkezdődik egy dráma, amelynek rendezője a mennyei Atya.

Kezdődik a dráma, amit egyaránt nevezhetünk az ember tragédiájának és az Isten tragédiájának is, s amely - remélem nem botránkoztatok meg senkit a színházi vagy filmes világból kölcsönzött szóhasználatért - igazi happy end-del, a feltámadással végződik. De vigyázzunk! Nem színjátékról van itt szó! A történet tétje a mi megváltásunk és üdvösségünk! A főszereplő maga Jézus, az Isten Fia.

A történetben nekünk is szerepünk van. Amikor az előttünk álló napok estéin, Nagycsütörtökön, Nagypénteken és szombaton, Húsvét vigíliáján részt veszünk a szertartásokon, akkor ne kívülállóként szemléljük az eseményeket, hanem legyünk ott lélekben

Jeruzsálemben! Legyünk Jézussal szenvedésének óráiban! És siessünk majd sírjához is
harmadnapon!

(Horváth István Sándor)

Imádság:

Jézusom, vezess engem a te utadon.
Ne engedjem el soha a te kezedet.
A Te kegyelmed éltessen engem.
A Te szereteted lakjék bennem.
A Te tisztaságod költözzék belém.
Ne a test legyen a szemem előtt, hanem a lélek.
Ne a jelen, hanem az örök élet.
Ne csak másoknak, de magamnak is szívből megbocsássak.
Mindig és mindenért, Neked hálát adni tudjak,
és ha választanom kell kettőnk között Jézusom,
mindig csak Te, Te és sohasem én legyek az első!
(Köszönet Pestiné Kiss Máriának, aki az imát küldte.)